

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΙΙ

Πρακτικά θέματα και ενδεικτικές απαντήσεις για το φροντιστηριακό μάθημα στο Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο ΙΙ

1.Ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών, μετά τη διενέργεια αστυνομικής προανάκρισης που οδήγησε στη σύλληψη του Κ, κινεί με βάση το συλλεγόν προανακριτικό υλικό την ποινική δίωξη σε βάρος του Κ για το κακούργημα της διακίνησης ναρκωτικών ουσιών με τη μορφή της κατοχής αυτών (άρθρο 20 του ν. 4139/2013, με απειλούμενες ποινές κάθειρξη τουλάχιστον οκτώ ετών και χρηματική ποινή μέχρι 300.000 ευρώ), για τις ποσότητες ναρκωτικών ουσιών που εντοπίστηκαν και κατασχέθηκαν την ίδια ημέρα στην κατοικία του. Στον Κ μετά την απολογία του επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί όροι της εμφάνισης στο αστυνομικό τμήμα του τόπου κατοικίας του εντός του πρώτου πενήτημερου κάθε μήνα και της απαγόρευσης εξόδου του από τη χώρα. Ακολούθως, κατά τη διενέργεια κύριας ανάκρισης υποβάλλεται στον Εισαγγελέα νέο προανακριτικό υλικό από απομαγνητογράφιση τηλεφωνικών συνδιαλέξεων του Κ, από την οποία προκύπτουν νέες πράξεις διακίνησης ναρκωτικών ουσιών και συγκεκριμένα η αγορά από τον Κ στο εξωτερικό και η εισαγωγή στην ελληνική επικράτεια της ίδιας παραπάνω ποσότητας που εντοπίστηκε στην κατοικία του. Ο Εισαγγελέας απέστειλε στον Ανακριτή το νέο προανακριτικό υλικό προς συσχέτιση στην αρχική δικογραφία και ο Ανακριτής τις συμπεριέλαβε στο κατηγορητήριο που απήγγειλε στον Κ, καλώντας τον σε συμπληρωματική απολογία.

Ερωτάται:

1. Ορθά συνελήφθη ο Κ χωρίς να έχει εκδοθεί σε βάρος του ένταλμα σύλληψης από τον Ανακριτή;
2. Είναι δικονομικά ορθή η ενέργεια του ανακριτή να συμπεριλάβει στο κατηγορητήριο τις πράξεις που προκύπτουν από το συμπληρωματικό προανακριτικό υλικό;
3. Έχει τη δικονομική δυνατότητα, μετά τη συμπληρωματική απολογία του Κ, ο Ανακριτής με τη σύμφωνη γνώμη του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών ν' αντικαταστήσει τους περιοριστικούς όρους με προσωρινή κράτηση, δεδομένου ότι μετά την αρχική απολογία του αποκαλύφθηκαν αξιόποινες διακινήσεις (αγορά και εισαγωγή στην επικράτεια) ναρκωτικών ουσιών και κρίνει ότι υφίσταται κίνδυνος υποτροπής του;

2.Ο ανακριτής Α διενεργώντας ανάκριση για κακουργηματικού χαρακτήρα απάτες, ύστερα από προκαταρκτική εξέταση που έλαβε χώρα με βάση έγκληση που υπέβαλαν κατά του Κ οι παθόντες, τον καλεί σε απολογία τόσο για τις κατ' εξακολούθηση απάτες, όσο και για μια πλαστογραφία σε βαθμό κακουργήματος, δεδομένου ότι από την ανάκριση προέκυψαν σε βάρος του Κ επαρκείς ενδείξεις και γι' αυτό. Ταυτόχρονα καλεί σε απολογία και τον Φ, ο οποίος προκύπτει από την ανάκριση ότι παρείχε συνδρομή στον Κ κατά την τέλεση των απατών. Αντίστοιχα στον Φ, μετά την αίτησή του να λάβει αντίγραφο της δικογραφίας, χορήγησε τα έγγραφα της δικογραφίας που αφορούν τις πράξεις της απάτης, όχι όμως και άλλα έγγραφα που αφορούν την πλαστογραφία, λόγω του ότι αυτή αποδίδεται αποκλειστικά και μόνο στον Κ. Ο Φ, αρνήθηκε την κατηγορία και μεταξύ άλλων πρόβαλε αντιρρήσεις για το ότι κλήθηκε σε απολογία για κακούργημα χωρίς προηγουμένως να έχει διενεργηθεί η υποχρεωτική κατά τον νόμο προκαταρκτική εξέταση σε βάρος του. Με βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, στη σύνθεση του οποίου μετείχε και ο Α, παραπέμφθηκαν στη συνέχεια οι δύο κατηγορούμενοι στο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων, προκειμένου να δικαστούν ο μὲν Κ για τις πράξεις της απάτης και της πλαστογραφίας σε βαθμό κακουργήματος ο δε Φ για την πράξη της συνέργειας στις δύο παραπάνω πράξεις που φέρεται να τέλεσε ο Κ. Σημειώνεται ότι το συμβούλιο για την παραπεμπτική του κρίση αξιολόγησε και επικαλέστηκε στην αιτιολογία του βουλεύματος και ένα κρίσιμο έγγραφο που επιβαρύνει τους κατηγορούμενους το οποίο προσκόμισαν οι εγκαλούντες μετά τις απολογίες τους. Να αξιολογήσετε αν έπραξαν ορθά ο ανακριτής και το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών.

3.Με βούλευμα του συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών ο Κ παραπέμφθηκε στο ακροατήριο για ανθρωποκτονία με πρόθεση (299 παρ.1 ΠΚ). Για τον σχηματισμό της κρίσης του το συμβούλιο συνεκτίμησε, μεταξύ άλλων:

α. Την ένορκη κατάθεση του Κ ως μάρτυρα, η οποία λήφθηκε στο πλαίσιο της αυτεπάγγελτης προανάκρισης, πριν αυτός αποκτήσει την ιδιότητα του κατηγορουμένου, με δεδομένο όμως ότι το περιεχόμενο της κατάθεσης αυτής επιβεβαίωσε ρητά ο Κ κατά την απολογία του στον ανακριτή, στην οποία παραστάθηκε με συνήγορο.

β.Την έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης του Εργαστηρίου δικαστικής γραφολογίας της Διεύθυνσης εγκληματολογικών υπηρεσιών της ΕΛ.ΑΣ, η οποία διενεργήθηκε, χωρίς ο ανακριτής Α που την παρήγγειλε να γνωστοποιήσει τα ονόματα των πραγματογνωμόνων στον Κ. Νόμιμα αξιοποιήθηκαν από το συμβούλιο τα συγκεκριμένα αποδεικτικά μέσα;

4. Εναντίον του Κ ασκήθηκε ποινική δίωξη για τα αδικήματα της απάτης και της πλαστογραφίας σε βαθμό κακουργήματος και παραγγέλθηκε κύρια ανάκριση για τις ανωτέρω πράξεις. Κατά την εμφάνισή του στον ανακριτή, αφού ζήτησε να λάβει γνώση του κατηγορητηρίου και συνολικά της δικογραφίας, ο Κ διαπίστωσε : α) ότι η έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης, στην οποία στηρίχθηκε η δίωξή του για την πράξη της πλαστογραφίας, συντάχθηκε από τον γραφολόγο Γ, από τον οποίο έχει αφαιρεθεί η άδεια άσκησης επαγγέλματος, β) ότι ο μὲν μάρτυρας Μ εξετάστηκε ενώπιον του ανακριτή χωρίς να ορκιστεί, ο δε πολιτικώς ενάγων Π εξετάστηκε ενόρκως και γ) ότι από τα αντίγραφα της δικογραφίας, που του χορηγήθηκαν από τον ανακριτή, απουσίαζαν μία σειρά από έγγραφα που ο πολιτικώς ενάγων Π είχε εγχειρίσει στη δικογραφία, με το σκεπτικό ότι δεν σχετιζόνταν με τις σε βάρος του κατηγορίες. Είναι νόμιμες οι παραπάνω ενέργειες και ποιες οι διονομικές συνέπειές τους ;

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. 1.Ορθά συνελήφθη ο Κ επ' αυτοφώρω (άρθρα 6 παρ. 1 Σ, 242 παρ. 1, 275 ΚΠΔ) και οδηγήθηκε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών αυθημερόν (άρθρο 279 ΚΠΔ), η δε κατοχή των ναρκωτικών ουσιών ήταν αυτόφωρη πράξη (άρθρο 242 παρ. 1 ΚΠΔ).
2. Η ενέργεια του Ανακριτή να συμπεριλάβει τις πράξεις στο κατηγορητήριο δεν είναι ορθή, γιατί γι' αυτές δεν έχει ασκηθεί ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών. Παράγεται απόλυτη ακυρότητα (άρθρο 171 παρ. 1β ΚΠΔ) της συμπληρωματικής απολογίας την οποία ο Κ μπορεί να προβάλει με αίτηση στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών (άρθρο 176 παρ. 1 ΚΠΔ).
3. Δεν πρόκειται για «άλλο» κακούργημα, ώστε να μπορεί να επιβληθεί στον Κ προσωρινή κράτηση κατ' άρθρο 296 ΚΠΔ, αλλά για το ίδιο κακούργημα κι επομένως ο Ανακριτής δεν μπορεί να αντικαταστήσει τους περιοριστικούς όρους με προσωρινή κράτηση.

2. α. Σύμφωνα με το α. 250 παρ. 1 εδ. β' ΚΠΔ, ο ανακριτής έχει το δικαίωμα και οφείλει να επεκτείνει τη δίωξη σε όλους όσοι συμμετείχαν στην ίδια πράξη, ενώ δεν μπορεί να επεκτείνει την ποινική δίωξη και σε άλλη πράξη, έστω και συναφή, ούτε έχει δικαίωμα συρρίκνωσης ή διεύρυνσης της ασκηθείσας ποινικής δίωξης. Στη δεύτερη παράγραφο του ίδιου άρθρου προβλέπεται ότι αν από την ανάκριση προκύψουν και άλλες αξιόποινες πράξεις που διώκονται αυτεπαγγέλτως, ο ανακριτής οφείλει να τις ανακοινώσει στον εισαγγελέα, ο οποίος ενεργεί σύμφωνα με το α. 43 ΚΠΔ και συγκεκριμένα διατάσσει τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης και αν προκύψουν επαρκείς ενδείξεις κινεί την ποινική δίωξη. Στην προκειμένη περίπτωση, ο Α αφού διαπίστωσε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις τέλεσης από τον Κ της πράξης της πλαστογραφίας σε βαθμό κακούργηματος, η οποία διώκεται αυτεπάγγελτα, θα έπρεπε να ενημερώσει τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, προκειμένου εκείνος να ενεργήσει σύμφωνα με όσα προβλέπονται στο α. 43 ΚΠΔ. Συνακόλουθα, με την κλήση του Κ σε απολογία για την πλαστογραφία σε βαθμό κακούργηματος προκλήθηκε απόλυτη ακυρότητα, για τον λόγο ότι δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις που καθορίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης, σύμφωνα με τα α. 171 παρ. 1 περ. β' ΚΠΔ και 43 ΚΠΔ. Στο α. 250 παρ. 1 εδ. α' ΚΠΔ προβλέπεται ότι ο

ανακριτής έχει δικαίωμα και οφείλει να επεκτείνει τη δίωξη σε όλους όσοι συμμετείχαν στην ίδια πράξη, διότι η ποινική δίωξη ασκείται *in rem* και όχι *in personam*. Συνακόλουθα, ο Α ορθά κάλεσε τον Φ σε απολογία για τη συνδρομή που παρείχε στον Κ κατά την τέλεση των απατών.

Περαιτέρω, στο α. 100 παρ. 1 ΚΠΔ προβλέπεται ότι ο ανακριτής έχει υποχρέωση όταν καλεί κάποιον για απολογία να του ανακοινώνει το περιεχόμενο του κατηγορητηρίου και των εγγράφων της ανάκρισης, καθώς επίσης ότι με γραπτή αίτηση του κατηγορουμένου και με δαπάνη του χορηγούνται σε αυτόν αντίγραφα του κατηγορητηρίου και των εγγράφων της ανάκρισης. Έτσι, με την άρνηση του Α να χορηγήσει στον Φ τα έγγραφα της δικογραφίας που αφορούν την πλαστογραφία προκαλείται απόλυτη ακυρότητα της προδικασίας καθότι παραβιάζεται το δικαίωμα του Φ να πληροφορηθεί με ακρίβεια την αποδιδόμενη κατηγορία και να προετοιμάσει την υπεράσπισή του, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο α. 6 παρ. 1 και 3 ΕΣΔΑ και στα α. 171 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ και 100 παρ. 1 ΚΠΔ.

Τέλος, ο ισχυρισμός του Φ ότι κακώς κλήθηκε σε απολογία για κακούργημα χωρίς να διενεργηθεί προηγουμένως προκαταρκτική εξέταση δεν ευσταθεί, καθώς σύμφωνα με το α. 250 παρ. 1 εδ. α' ΚΠΔ ο Α έχει το δικαίωμα και οφείλει να επεκτείνει τη δίωξη και στον Φ για τις απάτες κακούργηματικού χαρακτήρα (2).

β. Στο α. 305 παρ. 2 ΚΠΔ προβλέπεται ότι όταν πρόκειται να κριθούν ζητήματα που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της ανάκρισης ή η περάτωσή της, δεν επιτρέπεται η συμμετοχή του ανακριτή στη σύνθεση του συμβουλίου. Έτσι, προκαλείται από τη συμμετοχή του Α στη σύνθεση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών που εξέδωσε το παραπεμπτικό βούλευμα για τους Κ και Φ, απόλυτη ακυρότητα λόγω κακής σύνθεσης του Συμβουλίου κατ' εφαρμογή των α. 171 παρ. 1 περ. α' ΚΠΔ και 305 παρ. 2 ΚΠΔ.

Περαιτέρω, δεδομένου ότι στον Φ δεν έχει αποδοθεί κατηγορία για συνέργεια στην τέλεση της κακούργηματικής πλαστογραφίας παρά μόνο σε εκείνη της απάτης, δεν μπορεί να παραπεμφθεί σε δίκη για συνέργεια και στις δύο πράξεις. Το Συμβούλιο όφειλε στη συγκεκριμένη περίπτωση κατ' εφαρμογή του α. 310 παρ. 3 ΚΠΔ να διατάξει περαιτέρω ανάκριση και να διαβιβάσει τη δικογραφία στον ανακριτή προκειμένου να ληφθεί συμπληρωματική απολογία του Φ για την πράξη της συνέργειας σε κακούργηματική πλαστογραφία. Με την παραπομπή του Κ σε δίκη για την πράξη της συνέργειας στην κακούργηματική πλαστογραφία προκαλείται απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας λόγω παραβίασης των διατάξεων που καθορίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης (α. 171 παρ. 1 περ. β' ΚΠΔ) και λόγω παραβίασης των διατάξεων που διασφαλίζουν την άσκηση των υπερασπιστικών δικαιωμάτων του Φ (α. 171 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ).

Στο α. 308 παρ. 4 ΚΠΔ προβλέπεται ότι ο ανακριτής πριν τη διαβίβαση των εγγράφων της δικογραφίας στον εισαγγελέα για να προτείνει στο Συμβούλιο γνωστοποιεί στους κατηγορούμενους ότι ολοκληρώθηκε η ανάκριση, προκειμένου εκείνοι να μπορούν να ασκήσουν τα δικαιώματα που προβλέπονται στο α. 100 ΚΠΔ. Επίσης, στο α. 310 παρ. 2 ΚΠΔ προβλέπεται ότι αν μετά το τέλος της ανάκρισης και την υποβολή των εγγράφων στον εισαγγελέα υποβλήθηκαν στο Συμβούλιο έγγραφα από έναν διάδικο που ασκούν ουσιώδη επιρροή στη διάγνωση της υπόθεσης, το Συμβούλιο οφείλει να καλέσει τους υπόλοιπους διαδίκους ή τους αντικλήτους τους, για να ενημερωθούν και να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το επιβαρυντικό για τους κατηγορούμενους έγγραφο που προσκομίστηκε μετά την απολογία τους θα έπρεπε ή να μη ληφθεί υπόψη από το Συμβούλιο ή κατ' εφαρμογή του α. 310 παρ. 2 ΚΠΔ να κληθούν οι κατηγορούμενοι, να ενημερωθούν για το περιεχόμενό του και να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Έτσι, από την επίμαχη ενέργεια του Συμβουλίου προκλήθηκε απόλυτη ακυρότητα της προδικασίας λόγω παραβίασης δικαιώματος υπεράσπισης των κατηγορουμένων.

3.α) Από τις διατάξεις των άρθρων 223 § 4 ΚΠΔ, 6 § 1 ΕΣΔΑ και κυρίως 14 § 3 περ. ζ' ΔΣΑΠΔ συνάγεται ευθέως ότι στον κατηγορούμενο αναγνωρίζεται το δικαίωμα σε μη αυτοενοχοποίησή του. Οι πιο πάνω διατάξεις προδήλως παραβιάζονται και όταν στο πλαίσιο της κατάθεσής του ως μάρτυρα και πριν ακόμη προσλάβει την ιδιότητα του κατηγορουμένου, ο εξεταζόμενος έχει εισφέρει στην ανάκριση επιβαρυντικά για τον ίδιο στοιχεία, τα οποία ακολούθως αξιοποιούνται δια της συνεκτίμησής τους από το αρμόδιο για την παραπομπή δικαιοδοτικό όργανο. Απώρροια της παραβίασης αυτής είναι η πρόκληση απόλυτης ακυρότητας κατ' άρθρο 171 αρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ. Όταν, ωστόσο, ο μετέπειτα κατηγορούμενος, προσέρχεται ενώπιον του ανακριτή, για να απολογηθεί, ενημερώνεται για όλα τα δικαιώματά του και απολύτως συνειδητά επιλέγει να νομιμοποιήσει την επιβαρυντική μαρτυρική κατάθεση, επιβεβαιώνοντας το περιεχόμενό της στην απολογία του, καμία απολύτως δικονομική παράβαση δε διαπιστώνεται και κανένα δικαίωμα δεν πλήττεται. Υπό αυτά τα δεδομένα, ορθώς το συμβούλιο πλημμελειοδικών συνεκτίμησε την αρχική κατάθεση του Κ.

β) Σύμφωνα με τα άρθρα 192 εδ.β' και 204 παρ.1 εδ.α' ΚΠΔ ο ανακριτής υποχρεούται να γνωστοποιεί τα ονόματα των διοριζόμενων από αυτόν πραγματογνωμόνων στον κατηγορούμενο, ώστε αυτός να μπορεί να ασκήσει τα εκ του νόμου δικαιώματά του για την υποβολή αίτησης εξαίρεσης (191 και 192 εδ.α' ΚΠΔ) και αντίστοιχα για το διορισμό τεχνικού συμβούλου (204 παρ.1 εδ. β' ΚΠΔ). Στο βαθμό που η παράλειψη γνωστοποίησης καθιστά ανενεργές της πιο πάνω ιδρυτικές δικαιωμάτων του κατηγορουμένου διατάξεις, σε μια τέτοια περίπτωση γεννάται απόλυτη ακυρότητα (171 αρ.1 περ δ' ΚΠΔ). Ωστόσο, καμία υποχρέωση γνωστοποίησης δεν υφίσταται και καμία κύρωση δεν επέρχεται επί παράλειψής της, όταν η πραγματογνωμοσύνη ανατίθεται σε ειδικά εργαστήρια που έχουν εκ του νόμου ιδρυθεί για το σκοπό αυτό (184 παρ.1 εδ.α' ΚΠΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 204 παρ.1 εδ. β' ΚΠΔ), όπως εν προκειμένω το εργαστήριο δικαστικής γραφολογίας της διεύθυνσης εγκληματολογικών υπηρεσιών της ελληνικής αστυνομίας. Και στην προκειμένη περίπτωση, επομένως, νόμιμα αξιοποιήθηκε από το δικαστικό συμβούλιο η συνταχθείσα συναφώς έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης.

4.α) Στην διάταξη του άρθρου 188 ΚΠΔ ορίζεται ποια πρόσωπα δεν μπορούν να διοριστούν πραγματογνώμονες. Συμπληρώνεται δε ότι αν δε τηρηθεί η διάταξη αυτή, η πραγματογνωμοσύνη είναι άκυρη. Σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά η διενέργεια της γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης από τον Γ, που εμπίπτει στο ασυμβίβαστο του άρθρου 188 περ.γ' ΚΠΔ, προκαλεί σχετική ακυρότητα (172 παρ.1 ΚΠΔ), δεδομένου ότι αυτή ρητά απαγγέλλεται από το τελευταίο εδάφιο του ίδιου άρθρου (188 παρ.2 ΚΠΔ).

β) Σύμφωνα με το άρθρο 220 παρ.1 ΚΠΔ στην προδικασία οι μάρτυρες δίδουν πάντοτε τον όρκο του άρθρου 219 τηρώντας τις διατάξεις των άρθρων 221 και 222 ΚΠΔ, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 221 περ.δ' ΚΠΔ χωρίς όρκο εξετάζονται στην ανάκριση και στην κύρια διαδικασία όσοι παρίστανται προς υποστήριξη της κατηγορίας στο ποινικό δικαστήριο. Οι διατάξεις αυτές δεν εμπίπτουν σε αυτές του άρθρου 171 ΚΠΔ, η παραβίαση των οποίων προκαλεί απόλυτη ακυρότητα. Ούτε εξάλλου μπορεί να γίνει δεκτό ότι από την παραβίαση των παραπάνω διατάξεων προκαλείται σχετική ακυρότητα, καθώς τέτοια δεν απαγγέλλεται ρητά στον νόμο. Ως εκ τούτου είναι σαφές ότι η μη όρκιση του μάρτυρα Μ και η όρκιση του παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας κατά την εξέτασή τους στην κύρια ανάκριση δεν έχει προκαλέσει κάποια ακυρότητα.

γ) Σύμφωνα με την διάταξη 100 ΚΠΔ, θεμελιώδες δικαίωμα του κατηγορούμενου αποτελεί η γνώση του κατηγορητηρίου και των εγγράφων της σχηματισθείσας σε βάρος του ποινικής δικογραφίας. Ειδικότερα όπως ορίζεται στην πρώτη παράγραφο του ανωτέρου άρθρου, όταν ύστερα από κλήτευση προσέλθει ή προσαχθεί για απολογία ο κατηγορούμενος ενώπιον του ανακριτή, ο τελευταίος του ανακοινώνει το περιεχόμενο των εγγράφων της ανακρίσεως. Επιτρέπεται επίσης στον κατηγορούμενο να λάβει γνώση αυτοπροσώπως ή δια του συνηγόρου του των εγγράφων της ανακρίσεως και χορηγούνται σ' αυτόν, με δικές του δαπάνες και κατόπιν αιτήσεώς του που εγχειρίζεται στον ανακριτή αντίγραφα των εγγράφων αυτών. Η διάταξη αυτή όπως πχ και οι διατάξεις των άρθρων 99 και 103 του ίδιου κώδικα, περιέχουν τους κατοχυρωτικούς των δικαιωμάτων του κατηγορουμένου κανόνες δικαίου και αποσκοπούν στη διασφάλιση του δικαιώματος υπερασπίσεώς του και της παροχής ευχέρειας αντικρούσεως των σε βάρος του κατηγοριών. Η διασφάλιση αυτή επιτυγχάνεται πληρέστερα δια της ανακοινώσεως από τον ανακρίνοντα στον προσερχόμενο ή προσαγόμενο ενώπιόν του για απολογία κατηγορούμενο όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων της δικογραφίας. Η θέση αυτή ενισχύεται άλλωστε και από τα άρθρα 6 ΕΣΔΑ, 20 παρ.1 Σ και 14 ΔΣΑΠΔ. Ενόψει των παραπάνω δε χωρά αμφιβολία ότι παράλειψη γνωστοποίησης στον κατηγορούμενο κάποιων από τα έγγραφα της ανάκρισης προκαλεί απόλυτη ακυρότητα κατ' άρθρο 171 πρ.1 στοιχ. δ'ΚΠΔ.